

De Brief van Paulus aan de Romeinen

D.T. Brinkman

Bijbelstudie/lezing over de brief aan de Romeinen, Noordhorn, 1998.

Bewerkt/bijgewerkt voor

- Internet Bijbel Cursus, juli 2004

- BijbelCollege, juni 2010

1. Inleiding

De brief is geschreven rond 56 n.Chr, tijdens het 2e verblijf van Paulus in Korinthe. We lezen over dit verblijf in Hand. 20:1-3 (e.v.). Eerst had hij zijn 2e brief aan de Gemeente te Korinthe geschreven, welke hij toen al snel daarna bezocht, en in tijdens zijn verblijf in die streek schreef hij de Romeinen-brief. De brief werd meegebracht uit Kenchreen, door Febe, die daar de Gemeente diende, we vinden haar in Rom. 16:1,2.

De bespreking van de Romeinenbrief is uitgebreid want de brief aan de Romeinen bevat de basis van de Christelijke leer; onze relatie tot God, de speciale openbaring dat God rechtvaardig is en degenen die in Christus geloven rechtvaardigt. Het bevat ook de uitleg van de zondeval; de val van de mensheid in de Hof van Eden door ongehoorzaamheid aan God en het streven naar het 'gelijk zijn aan' God. Het "loon" van de zonde is sterfelijkheid, de dood. God ontnam de mens(heid) de mogelijkheid voor altijd te leven op aarde. Maar... het oordeel was niet zonder een belofte: God zou uit het zaad van de Vrouw, in zijn genade, de Messias voortbrengen welke deze vloek zou breken en de verhouding tussen God en mens weer zou herstellen.

De mens kreeg door de zondeval wel wat de satan beloofde: kennis van Goed en Kwaad. Hij was echter in het geheel niet in staat het goede te doen omdat satan sindsdien heerste over de wil van de mens - middels de begeerte. Israel kreeg in Mozes' wet een samenvatting van de heilige wil van God, van zijn eisen, maar ook: "doe dit en gij zult leven". De natuurlijke mens is echter niet in staat die heilige wil van God te volbrengen. De belofte "doe dit en gij zult leven" keerde zich tegen de mens (Israel). Ze kónden het niet doen, en dus kón er geen sprake zijn van 'leven'. Zonde was nu een overtreding, waarop een straf stond! Een straf welke Israel zelf over zich afgeroepen had, door akkoord te gaan met de Wet, het was een eigen (hoogmoedige) keuze geweest. Nadat God Zijn volk zo eeuwenlang beproefd had, gaf Hij tenslotte zijn Zoon, Christus Jezus, waarmee de beproeving van de natuurlijke mens ten einde was. Oók kwam daarmee het Evangelie naar de heidenen.

In Christus is de oude, natuurlijke, mens "uit Adam" gekruisigd, en is de nieuwe mens, "uit Christus" geboren. Dit is het geheim van de wedergeboorte, bekering en persoonlijk geloof in Christus. De Romeinenbrief geeft de basis, waarop een zondig mens met God verzoen kan worden om daarna, bevrijd uit de macht van satan, zonde en wereld, een leven tot God's eer te leiden.

2. Indeling

De Romeinen-brief is als volgt onderverdeeld:

1. Rom. 1:1-17 : gerechtigheid;
2. Rom. 1:18-3:20 : alle mensen zuchten onder de zonde;
3. Rom. 4:1-12 : rechtvaardiging door geloof alleen;
4. Rom. 5:1-11 : verzoening met God brengt vrede;
5. Rom. 5:12-8:39 : bevrijd van de macht der zonde;
6. Rom. 9-11 : God's plan voor Israel;
7. Rom 12-15 : praktische vermaningen, werk voor God;
8. Rom 16 : begroetingen, waarschuwing tegen dwaalleer.

3. Bespreking van de brief

Romeinen 1

(vooraf lezen)

Paulus was, zo blijkt uit de verzen 9, 10, was nog nooit bij de Gemeente in Rome geweest. Deze gemeente is dan ook niet door hem gesticht, in tegenstelling tot veel andere gemeenten buiten Israel. Hij wist echter dat God zijn bezoek daar wenste; immers: hij was door de Heer aangewezen om de heidenen het Evangelie te brengen (Hand. 26:17) en vandaar ook zijn bereidheid, vers 14, 15, om naar Rome te gaan. Hij was immers een 'schuldenaar', vanwege hetgeen hij de Gemeente in haar eerste jaren had aangedaan (vgl. Hand. 26) ?

Vers 1-4:

Christus kwam als

- a) afstammeling van David, de beloofde Koning van Israel;
- b) als Zoon van God, wat met kracht werd onderstreept door zijn opstanding uit de dood.

De opstanding was tevens het ultieme bewijs dat Christus aan alle eisen van God's wet had voldaan; immers: "doe dit en gij zult leven" was de belofte? Daarom kón Christus niet in het graf blijven!

Vers 5

Hier wordt de nadruk gelegd op het feit dat Paulus de Apostel van de Heidenen is, waar ook de Gemeente te Rome toe behoort. Tot deze gelovige heidenen behoorde niet alleen de gemeente te Rome, maar een ieder die niet van geboorte Jood was (vrs. 6)

Vers 10,13

Paulus was tot nu toe steeds verhinderd naar Rome te gaan. Eén van die veranderingen was het plan van Paulus om de Gemeente van Jeruzalem financieel te steunen (collecte voor de Gemeente). In Jeruzalem echter werd Paulus gevangengenomen, zodat hij wel naar Rome ging, maar als een gevangene. Wellicht ook dat hij daarom tóch naar Jeruzalem ging, al wist hij dat hij daar gevangengenomen zou worden? Zijn verlangen om naar Rome te gaan was immers sterk... Hand. 21:7-14.

Vers 16-32

"Want ik schaam mij het Evangelie niet, want het is een kracht Gods, tot behoud voor een ieder die gelooft".

Niet voor niets hebben de vertalers boven dit gedeelte gezet dat het de kern is van de brief aan de Romeinen. Feitelijk is het de kern van het Evangelie! In de navolgende verzen, tot aan hoofdstuk 3:20 behandelt Paulus dan ook uitgebreid de noodzakelijkheid van bekering "want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen". Deze toorn van God wordt in hen openbaar, vgl. de verzen 19 en 27 met elkaar, "het welverdiende loon voor hun afdwaling in zichzelf ontvangende". In dit verband wordt vaak de relatie gelegd (vrs. 26, 27) met homosexualiteit en AIDS of andere ziekten en gebreken. Mijns inziens is dit echter 'te kort door de bocht' en wel om de volgende redenen:

- * er worden in de verzen er voor en er na nog andere vormen van zonde genoemd, zijn deze er dan van gevrijwaard? Dit is een menselijk onderscheid wat niet rust op een gezonde Bijbeluitleg;
- * er wordt, vergelijk bijvoorbeeld vrs. 19, 20, niet alleen gewezen op de mens welke in zonde leeft, maar ook op de mens welke niet tot erkenning van God komt.

Wat is nu dan het "welverdiende loon" wat deze mens in zichzelf ontvangt? Het is, zoals we eerder zagen, de dood, het sterfelijke lichaam! Of dit nu sterft door ouderdom, een ziekte als AIDS of welke

andere vreselijke oorzaak we ook kunnen bedenken, het is het oordeel welke over de natuurlijke mens komt, vroeg of laat! Vandaar ook de 'verschijnselen' die hier worden genoemd (vrs. 21 e.v.)

- zij hebben God niet verheerlijkt of gedankt ondanks dat zij met enig verstand Zijn Goddelijkheid en kracht hadden kunnen zien aan de schepping -daarvoor was Gods Woord niet eens nodig!
- het is duister geworden in hun hart;
- zij aanbidden het beeld van een mens, vogels of andere dieren in plaats van God.

en daarom heeft God hen overgegeven aan alle daarna (vanaf vers 24) genoemde zonde(n) en onreinheden! Ziekten als AIDS kunnen daarom nooit of te nimmer als "straf op de zonde" worden betiteld, integendeel, de straf is niet de ziekte, de straf is dat zij het eeuwige leven zullen missen wanneer zij volharden in hun ontkenning van God.

Los hiervan weten we echter dat deze verschijnselen de spreekwoordelijke vruchten zijn waaraan we de boom herkennen. Vandaar ook dat Paulus in vers 32 afsluit met de woorden: "dat zij die zulke dingen bedrijven, de dood verdienen".

Romeinen 2

Lezen: 2:1-3

In Romeinen 2 en 3 handelt het voornamelijk om het feit dat 'alle mensen zuchten onder de zonde'. Vanuit het Reformatorisch gedachtegoed is dit een bekend feit; hierin speelt zondebesef en het beleven van zonde een grote rol. Binnen het Evangelische gedachtegoed is dit minder be- of doorleefd. Vaak gaat men vaak met een sneltreinvaart door naar de Genade en de Verlossing.

Wanneer je echter naar de televisie kijkt of de radio aanzet, en hoort dat mensen niet eens meer met een auto onder een viaduct door durven rijden, omdat ze bang zijn voor andere mensen, pubers, welke stenen gooien; wanneer je hoort dat voetballers voor hun eigen 'supporters' zo bang zijn dat ze een andere opgang naar het veld kiezen...

Dan zie je dat zelfs in ons kleine, zogeheten "christelijke Nederland" ook de zonde heer-en-meester is over alles. Het gaat dus niet aan hieraan snel voorbij te gaan of het zelfs te ontkennen, immers: ook de ongelovige kent de zonde; het is wat hem bedreigt of waar hij/zij angst voor heeft!

Dit leven en handelen uit zonde gaat tegen het (eigen) geweten in. Dat dit ook onder de ongelovigen bekend was, blijkt wel uit de geschriften van de Griekse zedenmeesters; zij wisten hoe het moest, schreven het voor maar moesten toegeven dat ze hun eigen regels met voeten traden. Jezelf als 'leermeester' op een voetstuk zetten kan -- en mensen accepteren dit en zien wellicht tegen je op. Maar, aan God's oordeel over onszelf ontkomen we niet!

Het is onder ander op deze zedenmeesters [en] mensen welke zichzelf verheffen boven anderen, dat Paulus doelt in deze verzen.

Lezen 2:4-11

In deze verzen wijst Paulus niet op het eerste oordeel, de sterfelijkheid, zoals hij deed in hoofdstuk 1, maar op het tweede oordeel: de eeuwige dood.

Hierover lezen we onder meer in: Openbaringen 22:10-14:

En hij zeide tot mij: verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet; want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is, hij bewijze nog meer rechtvaardigheid; en wie heilig is, hij worde nog meer geheiligd. Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is. Ik ben de alfa en de omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde. Zalig zij, die hun gewaden wassen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad.

In vers 8 komt met name de nadruk op God's rechtvaardig handelen te liggen; God beloont de gelovige welke volhard in goede werken door eeuwig leven, maar degenen die ongehoorzaam zijn worden gestraft hiervoor.

In vers 9 schrijft Paulus over de verdrukking en benauwdheid welke zal komen over ieder levend mens, die het kwade bewerkt.

Al gauw is hier een link gelegd naar de "Grote Verdrukking", mede gezien met eerder vermelde eeuwige dood. De kanttekeningen komen niet verder dan vaststellen dat het hier om 'helse pijnen en smarten' gaat welke van God worden gezonden naar of neerkomen op de ongelovige. Ook andere commentaren leggen deze link niet. Het gaat dus niet aan te speculeren, en we moeten ons beperken tot de tekst zelf en concluderen dat God de zondaar niet ongestraft zal laten. Daarbij is er geen onderscheid naar persoon, vers 11. Wel wordt het oordeel -- maar ook de zegen!-- eerst over de Jood en dan over 'de Griek' (de heiden) uitgegoten. Dat hierbij eerst de Jood wordt genoemd ligt voor de hand; het betreft hier immers God's uitverkoren volk. Maar nogmaals, het maakt niet uit of men nu Jood of heiden [Griek] is, het oordeel zal er niet zwaarder of lichter om zijn, God ziet niet naar de persoon (afkomst, positie, etc). Dit i.t.t. de mens!

Lezen: 2:12-24

In het gelezen gedeelte gaat Paulus nadrukkelijker naar de Joden kijken; zij die 'prat gingen' op het feit dat ze de wet hadden. Maar, onderhielden zij die zelf? Integendeel!

12 - want allen, dus niemand uitgezonderd, die onder de wet gezondigd hebben, zullen ook onder de wet verloren gaan. Het is een algemene 'in staat van beschuldiging' zijn van een ieder die onder de wet is. Aangezien echter degenen die niet onder de wet zijn, en ook niet onder de genade, eveneens geoordeeld zijn, is er hier zelfs sprake van een algemene veroordeling van de mensheid.

13 - het bezwaar van de Joden, wat er blijkbaar was, dat zij hoorders der wet zijn --en dus gerechtvaardigd, waar dit ook op gebaseerd mag zijn-- wordt hiermee door Paulus verworpen; niet de hoorders van de wet zijn gerechtvaardigd, maar degenen die de wet doet.

Bij het oordeel zal dit blijken; weet echter dat niemand gerechtvaardigd kan worden door de Wet door deze te houden! Immers; Abraham was al gerechtvaardigd door geloof, niet door werken. M.a.w.: niemand kan gerechtvaardigd worden door het houden van de Wet. Zoals we al in hoofdstuk 1 zagen: alleen Christus kon de Wet doen, en daardoor de dood overwinnen.

14 - Heidenen kunnen zich niet op onwetendheid beroepen -- en daardoor zichzelf vrijpleiten --, zij hebben namelijk hun geweten, welke hen aanklaagt. Wanneer zij naar de wet van het geweten handelden, zouden zij gerechtvaardigd zijn.

- "die de wet niet hebben" - dat wil niet zeggen dat zij geen wet(ten) hebben, maar het gaat hier uiteraard om de Wet van Mozes;
- "van nature doen" - zij gebieden in hun eigen wetten goede dingen en verbieden de slechte dingen als diefstal, moord, etc. Denk bijvoorbeeld aan de bekende oude wetteksten welke gevonden zijn bij opgravingen.

Het feit, vers 15, dat dit in hun harten geschreven is doet denken aan de bedeling van het geweten.

16 - "Mijn evangelie". Dit klinkt bijzonder, alsof Paulus er een eigen evangelie op nahield. Niets is minder waar uiteraard, het ging om het feit dat hij de aangewezen was om dit Evangelie te brengen. Evangelie betekent immers ook "blijde boodschap"; het is hier de boodschap welke Paulus, in Christus, brengt. - zie ook: Galaten, Judas, Handelingen

17-23 - De Jood, die de wet heeft, die onderricht hierin heeft genoten, die hierop steunt en zich er op beroemt... deze doet niet wat hij leert! Het is een uiterlijke godsdienst, welke er voor zorgt dat (24) de naam van God gelasterd wordt onder de heidenen!

Er is dus niets nieuws onder de zon -- maar ook vandaag merken we dat vanwege de uiterlijke godsdienst God's naam gelasterd wordt. Hoe vaak wordt er niet gewezen naar Christenen, onder bijvoegingen als 'nou, en dat noemt zich dan nog christelijk ook'. Ook de kerk in z'n algemeenheid maakt zich dus schuldig aan vormendienst, ja, zelfs wedergeboren christenen!

Wanneer echter God's naam gelasterd wordt door de vormendienst, kan het oordeel van God over de veroorzaker van de lastering niet uitblijven. Is het bij een wedergeboren gelovige door tucht, bij de ongelovige door de eeuwige straf.

Lezen: 2:25-29

Besnijdenis -- wat baat het? Hier gaat een spreekwoord als 'baat het niet, dan schaadt het niet' zeker niet op! Immers; besneden zijn heeft [positieve] betekenis wanneer de Wet volbracht wordt (25), maar wanneer men de wet niet volbrengt, dan leidt het praktisch tot onbesneden zijn. Israel was, volgens de Schrift, danwel praktisch besneden, net als sommige andere volken om hen heen dit gebruik kende, toch hadden zij "een voorhuid":

Jer. 9:25-26: Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik bezoeking zal doen over alle besnedenen die toch de voorhuid hebben; Over Egypte en Juda, Edom en de Ammonieten, Moab en allen, die zich het haar rondom wegscheren, die in de woestijn wonen; want alle volkeren zijn onbesneden, maar het gehele huis van Israel bestaat uit onbesnedenen van hart.

[Zie ook Hand. 7:51]

Paulus spreekt hier dus tot de Joden geen onbekende woorden.... Integendeel! Zij bleven echter volharden in hun wet en de besnijdenis. Wat er toe zal leiden dat de van nature onbesnedenen -- maar met een 'besneden hart -- de besnedene zal oordelen (27).

28, 29 - niet hij die aan de buitenkant is besneden is een 'jood', maar hij die aan de binnenkant, het hart, is besneden is een Jood. De besnijdenis aan de binnenkant is niet anders dan de wedergeboorte. En dat was dan ook wat ontbrak binnen de (vormen)dienst van de Joden: het bleef een uiterlijke zaak, zoals we eerder al lazen.

Uit de hoofdstukken 1 en 2 blijkt dat we dus te maken hebben, volgens de schrift, met drie typen mensen:

* "Slechte mensen" - zet het nieuws aan, doe de krant open, je ziet ze... Een ieder kan met weinig fantasie zich voorstellen dat deze mensen straf verdienen, een oordeel moeten ondergaan;

* "Goede mensen" - het zijn die mensen die fatsoenlijk en eerlijk zijn, en die veel goeds in deze wereld doen. Eigenlijk valt er niets op ze aan te merken. Alleen maar een ding: ze hebben "geen tijd" voor God, ze "kunnen het niet beredeneren", enz. M.a.w.: ze wijzen God af. Mensen zullen deze mensen als 'goed' bestempelen en daarom weinig begrip hebben voor God's maatstaf, die hen veroordeelt. Immers: zij erkennen God niet -- Rom. 1:18-20. God zal zonder aanzien van de persoon ook hen oordelen;

* "Godsdienstige mensen" - hierover ging met name het 2e hoofdstuk; de uiterlijke godsdienst. Ook zij ontkomen niet aan het oordeel zoals we zagen.

Het verhaal van de Geit – uitwendige godsdienst

Ooit was er een jungle-dokter die het volgende verhaal vertelde: er was eens een geit die graag een leeuw wilde worden. Hij vroeg aan vriend aap hoe hij een leeuw kon worden en aap zei: "als je een leeuw wilt worden dan moet je DOEN wat leeuwen doen, GAAN waar leeuwen gaan, ZEGGEN wat leeuwen zeggen en ETEN wat leeuwen eten". De geit ging dit advies nauwgezet opvolgen, maar bleef echter een geit. Ongelukkigerwijs werd hij, toen hij ging waar de leeuwen gingen, zelf een leeuwenmaaltijd. De jungle-dokter vertelt vervolgens: de Geit zou alleen een echte leeuw kunnen worden wanneer hij als leeuwenjong geboren zou worden.

Hier zien we precies de uitwendige godsdienst, het volgen van traditie en regels en daarmee denken we als mens dat we 'er bij horen'. Maar we behoren pas werkelijk God toe wanneer we opnieuw, uit Hem, geboren worden. Hiermee komen we aan bij Romeinen 3.

Romeinen 3

Lezen: 3:1-8

Welk voorrecht heeft de Jood? Wat is het nut van de besnijdenis? Waren zij niet bevoorrecht ten opzichte van de heidenen? Volgens Paulus genoot de Jood (en geniet!) veel voorrechten, maar de belangrijkste is wel: aan hen zijn 'de woorden Gods toevertrouwd'. Met andere woorden: de Wet en de Profeten. In feite sluiten deze verzen het vorige hoofdstuk af en zijn inleiding tot het thema "Wet versus Genade".

Ook tegenwoordig is dit, ondanks de leeglopende traditionelere kerken, nog steeds actueel. Veel gelovigen gaan zelfs na hun wedergeboorte -acceptatie van de Genade- terug 'onder de Wet', middels het in ere houden van geboden, dagen, feesten. Denk bijv. aan het houden van de sabbat, vieren van pascha, loofhuttenfeest e.d. wat geen inzet is voor een christen. Paulus stelt echter de Wet tegenover de Genade, als tegengestelden van elkaar - zie ook eerder [hoofdstuk 2:12-24].

"De joden hadden het voorrecht het Woord te bezitten. God zag echter naar vruchten uit en omdat die ontbraken, ze de wet overtraden, de profeten doodden, afgoden eerden en uiteindelijk de Messias doodden, kwam Gods oordeel over de gehele wereld; zowel over Jood als heiden."

Vervolgens volgt in de nakomende verzen, onder aanhaling van citaten uit de Psalmen, een beschrijving van de 'boosheid' van de Joden -- en uiteraard de heidenen, maar in dit verband moet Paulus voornamelijk de Joden in gedachten hebben gehad. De wereld wordt geregeerd door boosheid en dat ca. 2000 jaar Christendom hierin nagenoeg geen verandering heeft gebracht is een treurig feit.

Lezen: Rom. 3:9-30

Wat doet de wet?

- * het maakt dat iedereen moet zwijgen ("toegestopt") voor God;
- * er wordt niemand gerechtvaardigd door het houden van de wet of door de 'werken der wet';
- * de wet doet zonde kennen.

Dit zijn voor de meeste gelovigen geen onbekende zaken, tenminste dit zou het niet mogen zijn! Met name het feit dat de wet de zonde doet kennen is iets wat een wedergeboren gelovige ervaren heeft in zijn eigen leven evenals het feit dat een wedergeboren gelovige weet of zou moeten weten dat hij of zij uit eigen kracht nooit behouden zou kunnen zijn.

Lezen: Ps. 14:1-3

Paulus citeert in Rom. 3:10 e.v. een aantal gedeelten uit de Psalmen, waaronder het gedeelte net gelezen. Dit met een duidelijk doel: vanuit de Schriften aantonen en onderbouwen. Hij beschuldigt al het ware de Jood en Heiden vanuit de Schrift. De verzen 10-18 zijn dan ook een aaneenrijging of samenvoeging van diverse citaten uit de Psalmen -- zie de verwijzingen in bijvoorbeeld de NBG vertaling onder dit gedeelte.

"Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden, waarvan de Wet en de Profeten getuigen, en wel gerechtigheid Gods door het geloof in [Jezus] Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid" [Rom. 3:21, 22, NBG]

Feitelijk is dit vers een belangrijke sleutel of samenvatting van het geheel van Rom. 3 en 4, en het is de conclusie uit de voorgaande verzen, waarbij Paulus vaststelt dat de Wet en het houden er van geen redding brengt. Vandaar ook dat het jammer is dat dit vers niet volledig vertaald is. In de Staten Vertaling en de Herz. Voorhoeve Vertaling vinden we namelijk een andere lezing van deze tekst, welke ook bevestigd wordt door anderstalige bijbels (zie verder):

"Namelijk de rechtvaardiging Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven, want er is geen onderscheid" [Rom. 3:22, Staten Vertaling].

De Herz. Voorhoeve meldt bij deze tekst dat het gedeelte "tot allen, en over allen" niet in alle handschriften voorkomt. Maar ook de Engelse vertaling is gelijkkluidend:

"Even the righteousness of God [which is] by faith of Jesus Christ unto all and upon all them that believe: for there is no difference".

We gaan daarom uit van de lezing van de Staten Vertaling/Herz. Voorhoeve en Engelse vertalingen, welke allemaal duidelijk aangeven "tot allen, en over allen" omdat deze de meest betrouwbare en gedetailleerde lezing geven.

Het offer van Christus namelijk verdeelt de mensen in twee 'soorten':

1. Tot allen betekent dat het offer van Christus toereikend is en aangeboden is aan de gehele wereld. Voor alle mensen, voor alle tijden. Daarom kan het evangelie aan allen verkondigd worden. Met andere woorden: Christus biedt de genade aan iedereen aan, niemand uitgezonderd;
2. Over allen die geloven. Helaas wordt niet de gehele wereld gered, aangezien niet iedereen (integendeel) dit aanbod accepteert. Daarom is rechtvaardiging alleen voor hen die het offer van Christus hebben aangenomen en daardoor in Hem gerechtvaardigd zijn.

Daarmee heeft de dood van Christus, en zijn offer, de wereld verdeeld in twee groepen; een beeld wat we ook terugzien in Leviticus 16:5-10. Het bloed van de eerste bok werd gesprendeld als offer voor God -- beeld van de kruisiging en de 'bloedstorting' welke nodig is om te voldoen aan Gods wet, en is het offer aangeboden ("Tot allen"); De tweede bok vraagt echter een persoonlijke keuze: want op die bok werden de beleden zonden van het volk (en belijden is een persoonlijke keuze/daad!) overgedragen door hem deze zonden middels handoplegging over te dragen weg te zenden naar de woestijn: m.a.w. de "vergetelheid".

Uiteraard is deze handoplegging symbolisch, maar hier zien wij wellicht ook waarom Paulus waarschuwt voor het overhaast opleggen van de handen op andere gelovigen. Er schuilt een geestelijke wereld achter dergelijke symboliek en daarom is dit ook af te raden [1 Tim. 5:22]

Het offer is dus een verplichting, een voldoen aan de eis gesteld in de wet [en daarmee tevens een oordeel] het wegdoen van de zonden (acceptatie van het offer en er naar handelen) een keuze, waarmee de tweedeling gemaakt is. Namelijk de groep welke het aanschouwt en er niet naar handelt en de groep welke het aanschouwt en de zonden weg laat nemen!

Christus stierf voor de wereld, maar de wereld (de overgrote meerderheid) heeft hem niet geaccepteerd. Toch zullen zij Hem als overheerser moeten accepteren, omdat hij op het kruis de overwinning heeft behaald over de dood. Hij stierf voor de zonden van de gelovige die Hem aanvaard, niet voor de zonden in z'n algemeenheid, zodat wij niet kunnen stellen dat Hij stierf en dat daarmee de hele wereld vrij van zonde is [alverzoeningsgedachte].

Paulus 'besluit' (Staten Vertaling) of "is van oordeel" (NBG) dat de mens dan ook alleen gerechtvaardigd wordt door het geloof, en niet door 'werken der wet'. Want: er is namelijk maar één God [Deut. 6:4] die én de besnedenen én de onbesnedenen rechtvaardig, door het geloof.

Lezen: Matteus 5:17, 18

Is wat Paulus nu leert in tegenspraak met dit gedeelte? Integendeel! Want we hadden inmiddels gelezen wat de wet doet --vrs. 19, 20-- namelijk: zonde doen kennen en strafwaardig maken. Daarom, Rom. 3:31, "bevestigen wij de wet". De Wet blijft bestaan, in al haar veroordeling, maar er is nu bevrijding, waarop Paulus wijst, van dit oordeel! Daarmee is dus de Wet nog steeds in functie, maar dan wel een andere functie: de "tuchtmeester tot Christus".

We zien voorgaande bijvoorbeeld ook bevestigd in Galaten 2:15, 16. Ook hier is de boodschap duidelijk: de mens wordt gerechtvaardigd door geloof in Christus Jezus! Daarom is het a) volstrekt zinloos en b) een ontcrachting van het offer van Christus wanneer een gelovige "naar de wet" gaat leven en naar de "werken der wet". Vandaar ook dat Paulus in bijvoorbeeld Galaten 2:11-14 openlijk Petrus [hier met zijn griekse naam, Kefas, vermeld] terecht wees wanneer Petrus dat doet [zich houden aan de Joodse wet en rituelen].

Lezen: Titus 3:3-7.

Omdat herstel van de --in Genesis-- verbroken relatie tussen God en mens middels de wet niet mogelijk was, gaf God in Zijn grote liefde zichzelf, in Christus, en herstelde daarmee de band tussen hem en de mens die het aanvaardde wil. Er is daarom voor dit herstel, zoals eerder vermeld, een bewuste keuze nodig: de wedergeboorte.

Helaas zien wij tegenwoordig ook in Bijbelgetrouwe kringen steeds meer een neigen naar de 'alverzoeningsgedachte', nl. dat Christus' dood de gehele mensheid heeft gered. Dit is echter een menselijke vinding, hoe jammer wij dit ook vinden!, welke eveneens het offer van Christus ontcracht en een tegenbijbelse leerstelling is.

Romeinen 4

In Romeinen 4 gaat Paulus, mede ter illustratie van het voorgaande, Abraham als voorbeeld stellen. Hier werd door tegenstanders gesteld: "Abraham was een besnedene en dus...".

1. Genesis 15:1-6 (de "en Hij" = God);
2. Genesis 17:10, 11.

Pas in Genesis 17:10, 11 werd de besnijdenis ingesteld, en als bevestiging van het verbond wat er reeds was tussen God en Abraham, gebaseerd op geloof. Met andere woorden: door geloof was Abraham gerechtvaardigd, en niet door zijn besnijdenis, dit was slechts een uiterlijke bevestiging van wat er reeds was [Rom. 4:3].

Vers 4, 5 laten vervolgens zien dat degene welke 'werken' verricht loon ontvangt, niet uit genade, maar "uit verplichting", vergelijk bijvoorbeeld een arbeidsrelatie, waarbij men loon ontvangt voor de verrichte inspanning -- en Abraham had de nodige werken waarop hij kon bogen. Dit deed hij echter niet, hij geloofde en op basis van dit geloof, vers 5, werd hij gerechtvaardigd. Dit geldt dus voor elke gelovige! Doen wij werken, dan kunnen we er naar beloond worden, maar het is geen rechtvaardiging, met andere woorden: we kunnen er geen eeuwig leven mee verdienen! Geloven wij, dan zullen wij het eeuwig leven ontvangen, voor niets en louter uit genade!

God bevestigde zijn verbond met Abraham in de besnijdenis, en daarom wordt dit een 'verzegeling' genoemd. Denk hierbij aan het volgende: vroeger werden contracten en belangrijke stukken [bijvoorbeeld wetten] bevestigd door in een laklaagje een 'zegel' te drukken, een 'verzegeling' waardoor duidelijk werd dat de persoon die zijn zegel zette op het stuk --zoals tegenwoordig een handtekening-- dit stuk als komend van hem/haar erkende. Zo werd aan Abraham door God een zegel aangebracht; de besnijdenis. Een verzegeling van het verbond dat God met hem sloot. Helaas wordt deze verzegeling vaak op een lijn gezet met de [kinder]doop. Kanttekeningen: "in welke woorden de natuur en eigenschap van alle sacramenten (bondssegelen) kortelijk wordt aangewezen".

Wanneer wij echter de [kinder]doop gelijk zouden stellen aan deze verzegeling van het verbond van God met Abraham, met andere woorden de gedachte van "doop in plaats van de besnijdenis", dan zouden we daarmee claimen a) Israel te zijn --immers, de besnijdenis is voorbehouden aan de Joden-- en b) al het voorgaande ontcrachten? Immers; Paulus legt hier juist uit dat gerechtigheid geen "sacrament" is (een sacrament is een 'handeling' welke er toe zou moeten leiden dat men 'behouden' wordt en/of "het heil bewerkt", met name binnen de RKK erg veel voorkomend, maar ook de Reformatorische kerken kennen enkele zogeheten 'sacramenten' die dan ook vaak worden geduid als 'heilig sacrament', zoals bijvoorbeeld de doop en het avondmaal) maar juist buiten wet en besnijdenis

om verkregen wordt, door geloof. Met andere woorden: een "sacrament" kan geen heil bewerken, éérst moet er sprake zijn van geloof!

Door dit geloof ontvangen we:

1. rechtvaardiging (= geen straf), door genade van God;
2. bevrijding van het juk van de wet, bevrijding van de dood en macht van satan;
3. vrije toegang, door Christus, tot God;
4. [de levende hoop op, ofwel zekerheid van] de komende Heerlijkheid: het eeuwig leven met Christus.

Romeinen 5

Lezen: vrs. 1-11

Het heil (behoud) van de gelovige is niet gebaseerd op "werken", maar ook niet op geloofservaringen. De eerste vijf verzen van dit hoofdstuk sommen de gevolgen van onze rechtvaardiging op, terwijl de hoofdstukken 6 tot 8 de ervaringen als gelovige behandelen.

Tot dit hoofdstuk werd door Paulus de zonden behandeld, de zondige daden, maar in de volgende verzen vinden we de zondige natuur, als een in ieder mens inwonend verschijnsel.

In deze eerste 11 verzen vinden we

- * Onze vrede met God – gebaseerd op Christus' werk;
- * Onze toegang tot God – als kinderen tot de Vader;
- * De hoop op de heerlijkheid van God – de lichtende toekomst.

Het Werk van Christus

Het werk van Christus heeft er voor gezorgd dat wij, als gelovigen, vrede met God hebben en dat de mens (wederom) toegang tot Hem heeft gekregen. Deze toegang was verhinderd door de zondeval, waarover later meer. Daarnaast heeft dit werk van Christus gezorgd voor een nieuwe hoop voor de mens: de hoop, wat een zeker weten is, op de Heerlijkheid van God, onze toekomst "verenigd met Hem". Het is dus zeer belangrijk te weten wat het Werk van Christus inhoudt! We hebben er al het een en ander van gezien in de vorige hoofdstukken.

Over het algemeen vatten we het Werk van Christus eenvoudigweg samen als "zijn bloed op Golgotha vergaf onze schuld" – daarmee doen we naar mijn idee het Werk van Christus te kort! Het is naar mijn persoonlijke gevoel nogal "ik-gericht", en gaat voorbij aan wat Christus' werk nog meer betekend heeft.

Ten eerste kwam Christus namelijk voor ISRAEL, als VOLK. We zullen er hier nu verder niet al te diep op ingaan, maar de grondgedachte is dat Christus als Messias van Israel kwam, en doordat zij Hem verwierpen kwam de Genade naar de Heidenen – Paulus bediening!

Ten tweede kwam Christus om DE WERELD te verlossen van de overheersing van de satan. Hij had geheerst over deze wereld vanaf het moment van de zondeval, denk bijvoorbeeld eens aan de verzoeking in de woestijn: satan kon de Heere de heerschappij over de wereld aanbieden. Hoe zou hij dat kunnen doen, wanneer hij niet de heerser over deze wereld was?

Welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd. Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen. [II Kor. 5:19, 20]

In deze verzoening speelt de gelovige, als 'gezant' een rol. Een rol welke de kerken helaas officieel niet meer ambiëren [zie: Het Zoeklicht d.d. 17/10/1998, "Het Koninkrijksevanglie", door Dr. Arthur P. Johnston, kopie tijdens avond uitgereikt].

Het werk van Christus voor de gelovige

* Christus bevrijdt ons van de straf welke logischerwijs moet volgen op de zonden, door het offer van zichzelf:

Kol. 1:13, Ef. 1:7.

* Christus bevrijdt ons van de macht der zonde door zijn dagelijkse zorg: Ps. 23, 2 Tim. 4:17, 18. Het overbekende 1 Petr. 5:7 zegt dan ook: "Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u."

* Christus zal ons bevrijden van de aanwezigheid van de zonde bij zijn tweede komst, welke persoonlijk en lichamelijk zal zijn. Dit is het moment van de wegname van de gelovigen. Het moment waarop wij veranderd zullen worden en ons oude, sterfelijke en zondige lichaam, zal worden vervangen door een 'hemels lichaam'. Joh. 14:1-3, en, een bijzonder belangrijke tekst welke door veel gelovigen geloofd wordt (in verband met onze Hemelse verwachting, ons "hemelburgerschap"): "Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen." [Fil. 3:20, 21.]

Dit alles is het gevolg –in onze persoonlijke levens- van het feit dat Hij zijn leven gaf, als offer. Met andere woorden: "door Zijn bloed". In de gehele Bijbel komt de 'bloedstorting' 427 keer voor – vergelijk dit met 'voelen': slechts 2 keer en dan ook nog in negatieve zin, vgl. bijv. Ezech. 23:25 – vanaf het offer van Abel in Genesis 4 tot aan "het Lam staande als geslacht" in Openbaringen 5:6, het is een lange 'rode draad' van "verzoening door het bloed".

In vers 8 en 9 van Romeinen 5 zien we dan ook dat dit bloed van Christus de grondslag is van onze rechtvaardiging. De Romeinenbrief laat in dit verband drie zaken zien met betrekking tot de rechtvaardiging van de gelovige:

- a. Door het bloed (grondslag) zijn wij gerechtvaardigd en worden behouden van de toekomstige toorn (de oordelen welke over de wereld zullen worden uitgesproken: de 7 bazuinen uit Openbaringen);
- b. Door het geloof (middel) in Christus krijgen wij deel aan de gerechtigheid Gods, zoals we eerder hebben gelezen in Rom. 3:22;
- c. Door Christus opstanding (bewijs). Hij is opgewekt ten behoeve van onze rechtvaardiging. Rom. 4:25.

Het is dan ook niet voor niets dat juist de opstanding (het bewijs) het meest bekritiseerd is, zelfs of juist (!) binnen de kerkelijke muren, binnen het Christelijke geloof; immers: satan ziet niets liever dan dat wij het bewijs van ons geloof niet meer aanvaarden, waardoor wij het geloof (het middel) uiteindelijk zullen verliezen en het verlossingswerk, de bloedstorting (grondslag), niet meer nodig denken te hebben! Daarmee zijn wij geheel 'van God los' en missen het uitzicht op de heerlijke toekomst welke wij hebben!

Wij leven in een wereld welke God haat, geïnspireerd door de satan, en kunnen daarom niet zonder de hoop en het uitzicht op het Hemelse burgerschap. God gebruikt de haat van de wereld –welke wij als gelovigen ondergaan door vervolging, spot en minachting- ten goede. We leren hierdoor niet op mensen te vertrouwen maar slechts op God - Psalm 118:8 zegt dan ook: "Het is beter bij de Here te schuilen dan op mensen te vertrouwen" – en uit te zien naar de toekomst! We zullen ons, wanneer we dit zien en hierop hopen, met blijdschap onderwerpen aan Gods volmaakte wil.

De menselijke natuur
Lezen: vrs. 12-21

Vanaf vers 12 krijgen we een nieuw onderwerp; het gaat niet meer om onze zonden maar om de zonde. Niet de zondige daden welke we doen, maar om de in ons wonende, zondige, menselijke

natuur. Van Adam tot Mozes, ca. 2500 jaar lang, was er geen wet, maar het feit dat mensen stierven, bewees dat zij onder de heerschappij van de zonde leefden. De dood immers kwam door het ongehoorzaam zijn van Adam. Maar, als we eerlijk zijn is feitelijk elk mens van nature geneigd om ongehoorzaam te zijn aan God. Dit bewijst alleen maar dat de mens, als afstammeling van Adam, een zondige natuur heeft. Dit is niet ingeschapen, immers: de oorspronkelijke schepping was goed, maar "geërfd" van onze voorvader!

Voor veel mensen is het onverteerbaar, en onbegrijpelijk, dat door de fout van slechts één mens – Adam- alle mensen zondig –en daarmee verloren- zouden zijn. Maar daar staat tegenover, zoals Paulus hier laat zien, dat ook door slechts één mens de zonde overwonnen is en degenen die geloofd vrij is van deze 'erfzonde'.

"gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen [...] veel meer is de Genade Gods en de gave, bestaande in de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden" Vrs. 12, 15.

Het Hemels burgerschap

Niet alleen is de gelovige van het 'eeuwig verderf' (het oordeel) gered, maar in de toekomst zullen de gelovigen de 'heerlijkheid delen' met Christus – vers 17. Wij zullen met Hem "als Koningen heersen". Met andere woorden: het hemelburgerschap –eerder genoemd- is niet alleen dat wij in de Hemel zullen zijn, maar samen met Hem (en uiteraard alleen met en door Hem) "als Koningen heersen".

Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. [1 Joh. 3:1, 2]

Wij zijn kinderen van God, en zullen Christus' gelijk zijn – omdat wij uiteraard, als gelovigen, Zijn Lichaam zijn! Maar vergeet niet dat Hij het hoofd is! Wij zullen dus in zoverre "gelijk" zijn aan Christus voorzover dit ons lichaam en onze ziel betreft!! Zie het eerder gelezen Fil 3:20, 21.

Zoals de hemelvaart van de Heere persoonlijk en lichamelijk was, zo zal ook Zijn 2e komst persoonlijk en lichamelijk zijn. De verwachting van deze 2e komst, de wegname van de gemeente van Christus en de opwekking van alle gelovigen die "in Hem ontslapen zijn" (vgl. oa. 2 Thes. 1:7, 8, 1 Thes. 4:17, 18 etc.), is wat de Bijbel noemt de 'gezegende hoop' welke wij als gelovigen mogen hebben.

De Bijbel leert ons dat wij waakzaam moeten zijn, omdat wij niet weten wanneer dit moment zal zijn (Mark. 13:33, 35). Dat wij moeten dit moment moeten verwachten (1 Thes. 1:10) en dat wij hiervoor bereid moeten zijn. Met andere woorden: wij moeten gereed zijn om onze Heere te ontmoeten, en dit kunnen wij alleen zijn wanneer wij Hem toebehoren en afgerekend hebben met de (erf)zonde. Zijn wij dit niet, dan wordt het een ontmoeting zoals Amos deze aankondigde aan Israel:

Ik heb onder u een omkering aangericht, gelijk God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft, zodat gij gelijk zijt geworden aan een brandhout uit het vuur gerukt. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des Heren. Daarom zal Ik aldus met u doen, o Israel. Omdat Ik dan dit met u doen zal, bereid u om uw God te ontmoeten, o Israel. Want zie, Hij, die de bergen formeert en de wind schept, en de mens te kennen geeft wat zijn overleg is, die de dageraad tot donkerheid maakt, en voortschrijdt over de hoogten der aarde; Here, God der heerscharen, is zijn naam. Amos 4:11-13. Dit is een ontmoeting, welke je geen mens toewenst, het is een ontmoeting met een oordelende God.

Wij zien echter uit naar een andere toekomst, een andere ontmoeting, met onze Heere: het moment waarop wij, door de wegname van de Gemeente, Hem tegemoet zullen gaan en weggevoerd zullen worden naar de Hemel. Daar zal onze plaats zijn! Het is jammer dat dit –ook in Evangelische kringen- zo onbekend is, ja tegenwoordig zelfs bestreden wordt! Het is een voluit Bijbelse gedachte en de meest troostrijke gedachte welke er is voor de christen welke leeft in deze wereld. Daarom ook dat Paulus schrijft (Staten Vertaling) in 1 Thes. 4:18, wanneer hij spreekt over de 2e komst van Christus: "Zo dan, vertroost elkander met deze woorden".

Als gelovigen zijn wij reeds kinderen van God. Wij zien het nu nog niet, maar mogen het wel weten en ervaren. Straks, wanneer de Heere onze plaats bereid heeft [Joh. 14:2] en ons tot Zich zal nemen zullen wij het ook zien en ervaren. Tot dat moment leven wij nu nog hier op aarde. Wij leven in de tijd van de [bedeling van de] Genade, waarvoor geldt:

Opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here. [Rom. 5:21].

Dat is onze toekomst, wat Paulus hier in één zin samenvat: Eeuwig leven door Jezus Christus, onze Heere!

Romeinen 6-8

* Eerste avond/inleiding: vanaf Rom 5:12 tot aan Rom. 8:39 is het thema van de Rom. brief: "Bevrijd van de macht der Zonde".

* Vorige keer reeds Rom. 5:12-21 gelezen/behandeld; gezien: De Menselijke natuur, ongehoorzaamheid van Adam en het Hemels burgerschap. Tevens besproken: wij moeten waakzaam zijn en de komst van de Heer verwachten.

* Adam en Christus: beiden 'hoofd' van een familie: Adam van de ongehoorzamen, Christus van de gehoorzamen.

Bevrijd van de macht van de zonde
Lezen: 6:1-14

Als eerste: ontcrachting van een dwaalleer welke toen heerste: als we vrij waren van de zonde, zo was de gedachte, konden we zondigen wat we wilden, het werd niet aangerekend. Paulus bestrijdt dit in vers 1-3.

We zijn wel gestorven voor de zonde, maar dat is omdat we allemaal in Christus Jezus' dood gedoopt zijn.

Dit betekent: wij zijn hierin ondergedompeld. Zoals een kledingstuk in een verfbad ondergedompeld wordt en daardoor een kleur krijgt –en niet meer herkenbaar is in vergelijking tot zijn oude staat - zo wordt de gelovige in Christus' dood ondergedompeld en is er een nieuwe gedaante ontstaan. De oude mens van voor de bekering is er nog wel, maar niet meer als zodanig herkenbaar; hij/zij is veranderd, heeft een 'nieuwe kleur' gekregen.

Daarmee is dus duidelijk geworden dat het 'aandoen' van Christus er toe moet leiden dat wij als gelovigen veranderen. Plat gezegd: van de katoenen (= witte) broek tot de blauwe spijkerbroek! En we moeten ons dan niet meer gedragen als zijnde onveranderde mensen. Dit is volstrekt tegenstrijdig!

Christus droeg op het kruis niet alleen onze zonden, maar in Zijn kruisdood zien wij de oude mens -- het zondig beginsel in ons- gekruisigd, ter dood veroordeeld met Christus. En daarom stelt Paulus, vrs 2, "hoe kunnen wij, die gestorven zijn voor de zonde, daarin nog leven"? Het is onmogelijk. Wij hebben door de wedergeboorte (het ons keren tot geloof in Christus) deel gekregen aan Zijn dood. Maar als we deel hebben gekregen aan Zijn dood, hebben we óók deel gekregen aan Zijn opstanding!

De "oude mens" in ons, als gelovige, bestaat echter nog steeds. Zoals de blauwe broek eens wit was, zo is in ons nog steeds de oude mens "gehuisvest". Je zou 'm niet moeten zien, maar hij is er wel degelijk! Immers: we zijn nog steeds sterfelijk, een bewijs dat de oude mens nog in ons leeft. Het recht om ons te overheersen heeft het echter niet meer; het is 'tenietgedaan' door Christus' overwinning aan het kruis! Daarom: "Laat dan de zonde niet langer als koning heersen" (vrs 12). Kan een Christen niet meer zondigen dan? Wanneer je 1 Joh. 3:9 oppervlakkig en zonder voorkennis leest, zou je dit denken. Echter; het gaat hier om de nieuwe mens waar Johannes het over heeft; deze mens, van Christus, kan inderdaad niet zondigen. De oude mens, welke er nog steeds in woont, wel degelijk! De nieuwe mens moet en kan niet zondigen, maar herbergt de oude mens, welke nog steeds tot zonde verleid wordt en geneigd is. De gelovige moet echter niet zondigen omdat de zonde niet meer over hem heerst. De gelovige kan zich hier tegen wapenen; Zie Efeze 6:11-18.

Bevrijding van de macht van de zonde berust op ons geloof in bovenstaande feiten. Gods genade biedt ons aan, zonder enige tegenprestatie te verlangen:

1. Het leven. Ontvangen bij de wedergeboorte,
2. De kracht, bevestigd door de inwoning van de Heilige Geest als onderpand;
In Romeinen 8 wordt de kracht praktisch uitgewerkt.

Lezen: 6:15-23

We zijn als gelovigen geen willoze slachtoffers meer van de zonde. We wáren slaven van de zonde, nu vrij!

Het ideaal van de wereldse vrijheid is om hun eigen "lusten" te botvieren; ongebreideld 'vrij en blij' te zijn en te kunnen doen waar je zin in hebt. Dat is wat de moderne mens verstaat onder "vrijheid". De leus (van de Franse revolutie?): "Geen Heer en Geen Meester". Maar zo zijn zij feitelijk slaven van satan, zonder het te beseffen.

De vruchten van deze "vrijheid" zien we dan ook om ons heen: hebzucht, geldzucht, zedeloosheid, "zinloos geweld", oorlogen, etc, etc. De vrucht van het dienen van God is een heel andere; evenals het vooruitzicht. Wanneer we 'geen heer en geen meester' dulden is het uiteindelijke vooruitzicht de dood. Wanneer we Christus als Heer aannemen, dan is het vooruitzicht eeuwig leven.

Samenvatting:

1. het is absurd te denken dat gelovigen door kunnen gaan met zondigen;
2. (immers) de gelovigen zijn met Christus voor de zonde gestorven;
3. wij hebben een nieuw leven ontvangen in Christus;
4. onder genade heeft zonde geen macht zoals onder de wet;
5. ware vrijheid wordt alleen genoten in gehoorzaamheid;
6. het resultaat is heiligheid en eeuwige heerlijkheid.

Lezen: 7:1-12

De wet voert heerschappij over de mens, zolang hij leeft. Ter illustratie haalt Paulus dan het voorbeeld aan, eigenlijk als een tegenbeeld, dat de vrouw gebonden is aan haar man, zolang hij leeft. Echter, wanneer de man overleden is, is zij vrij. Zo is ook de gelovige, door het mede-sterven in Christus' dood, net als de weduwe vrij van de Wet. De Wet is overigens géén zonde; integendeel: de Wet is heilig, rechtvaardig en goed. Zij richt zich echter tot de oude, nog levende mens, om zijn lusten in bedwang te houden. Daardóór echter werd juist des te meer duidelijk voor de 'oude mens' dat hij zondig was en dat de zonde over hem heerste. Het is daarom voor de 'oude mens' volslagen onmogelijk deze wet te houden. Daarom is het nodig dat de genade ons van de Wet bevrijdt. Dat wil niet zeggen dat de gelovige vrij is van de strijd tegen de zonde; Paulus schrijft hier over in de verzen 13-26. Hieruit wordt duidelijk dat de gelovige strijd te voeren heeft; de gelovige is wel bereid het goede te doen, maar zijn oude natuur....

Lezen 7:13-26

"want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. [...] Want ik weet dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers; het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goed uitwerken kan ik niet." (7:15-18).

Daarom ook dat Paulus uitroept in vers 24: "Ik ellendig mens!". Hij –en geen enkel ander mens- kan zichzelf verlossen, de Wet kan het niet, alleen Christus kan dat.

Het woord "IK" komt in dit gedeelte zeer vaak (ca. 30 keer) voor. Dat is omdat Paulus hier vanuit de mens redeneert. De blik van de mens is vaak naar zichzelf gericht, het 'zelf willen doen', zelf de verlossing willen bewerken. Vandaar ook dat veel mensen vaak nog liever proberen de Wet te

houden, ook al zouden ze kunnen weten dat het onmogelijk en onnodig is, dan dat zij de genade wensen te aanvaarden. Feitelijk proberen zij volgens de leuze 'geen heer en geen meester' te leven. Immers; zij wensen Christus niet als heerser over hun leven maar proberen het zelf te doen. Paulus had hierin "zijn les geleerd"; vandaar dat Paulus vlak daarna schrijft: "Gode zij dank voor Jezus Christus, onze Heere!". De les die Paulus had geleerd en welke elke gelovige moet leren: in "het vlees" (d.i. de oude mens in zijn onbekeerde staat) woont geen goed. Het is een onjuiste gedachte om te leren dat de mens van nature goed is of goed zou kunnen doen. Daarmee zien wij bijvoorbeeld ook wat er zo onjuist, onbijbels, is aan de Humanistische gedachte. Het is gebaseerd op de idee van de natuurlijke goedheid welke in elk mens zou leven en (wederom) het niet accepteren van een "heer en meester", sterker: het ontkennen er van. Een prachtig klinkend ideaal, met een zeer duistere bron!

Lezen: 8:1-17

Hoofdstuk 8:1-17 kan als volgt worden verdeeld:

1. vers 1, onze positie in Christus;
2. vers 2-11: de Heilige Geest in ons;
3. vers 12-17: de aanneming tot kinderen

De indeling van de NBG bijbel komt hier helaas niet helemaal mee overeen. We hebben onderwerp 1 t/m 3 gelezen. In Christus hebben we als gelovige een onwankelbare positie. Er is geen veroordeling. PUNT.

Wij zijn deel geworden van Zijn Lichaam, de Gemeente, en daardoor is er geen sprake meer van veroordeling; wij zijn reeds geoordeeld op Golgotha. Satan weet dit en probeert er alles aan te doen ons op zijn minst te laten twijfelen hieraan. In de brieven aan Efeze en de Kolossenzen wordt verder uitgelegd wat het Lichaam van Christus inhoudt.

De inwoning van de Heilige Geest zorgt er voor dat wij heilig zijn, en alleen de Heilige Geest heeft het recht, vanuit Gods oogpunt gezien, ons leven te leiden en ons "ten leven" te leiden. De Wet heeft dit nooit gekund. De Wet is "Doe dit en gij zult.." maar zij kon geen leven geven, omdat de mens het niet kon opbrengen om de Wet te vervullen. Christus' komst en sterven en opstaan was daarom noodzakelijk "opdat de eis der wet vervuld zou worden" (vers 4). Daarom ook dat het "vlees" –de oude natuur--, dat onder de Wet leeft, vijandschap is tegenover God, het Geestelijk leven door de Heilige Geest. De positie van de Gelovige is ab-so-luut niet "in het vlees", maar "in de Geest". Die hoeven we niet apart te ontvangen; die ontvangen we wanneer we tot geloof komen. Helaas is dit apart ontvangen een populaire misvatting/dwaling, gerelateerd aan een verkeerd begrijpen van het Koninkrijks-evangelie. Wie namelijk "de geest van Christus" niet heeft behoort Christus niet toe en is daardoor niet eens behouden. We weten echter dat Christus al aan Nicodemus leerde: door wedergeboorte werd men behouden. Zou er dan bij de wedergeboorte geen sprake van het ontvangen van de Heilige Geest zijn?

Enig logisch, verstandig, redeneren kan ons in dit opzicht behoeden voor dwaling! Overigens: ook dit [redeneren] wordt door de Heilige Geest ingegeven!

Vijandschap tegen God

Het vlees, de oude mens, is gericht op de vleselijke zaken; bevrediging van de menselijke lust en ook daarom staat het vijandig ten opzichte van God. Doordat wij als gelovige echter door de Geest leven zijn wij "Zonen Gods". Met andere woorden: kinderen van God. En wanneer wij kinderen zijn, zijn wij tevens erfgenaam. Erfgenamen van de Heerlijkheid: eeuwig leven met Christus. Vijandschap tegen God wordt ook hier als tegenbeeld gebruikt.

Het werkt het lijden van de wereld uit; de hele wereld om ons heen is stervende, al sinds de zondeval. We zien wel een versnelling van het tempo tegenwoordig. Onrust in de wereld; de natuur staat op zijn kop, de aarde sterft, oorlogen, hongersnood, natuur-rampen, etc. Feitelijk hangt om ons heen de lijkvlucht van een stervende wereld. We zien dit weerspiegeld in de mens zelf: "geboren om te

sterven". De schepping echter zal bevrijd worden, evenals de gelovige; dat is ons vooruitzicht (8:18-23).

NB!

Volgens de Staten Vertaling gaat het hier niet om de schepping maar het schepsel, wat een andere kijk op het een en ander kan geven; immers: het is niet de schepping welke op haar verlossing wacht, maar het schepsel: de mens.

"Die hij tevoren gekend heeft, heeft hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons [...] en die hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft hij ook geroepen". (vers 29, 30).

Een dergelijke prachtige tekst kan al snel verkeerd (uitverkiezingsleer) uitgelegd worden. Laten we ten eerste bedenken dat het gaat om Christus welke de Eerstgeborene was. Door deze verkiezing van Christus zijn wij als gelovigen mede-uitverkoren en zonen Gods genoemd. Elk mens is geroepen, niet ieder mens is gehoorzaam of wil gehoor geven aan deze roep. Zoals we immers zagen in de vorige hoofdstukken van de Romeinen-brief is Christus gekomen om de gehele wereld te redden. Maar redding geldt alleen degenen die gelooft! Iedereen is geroepen tot geloof in Christus, niet iedereen is gehoorzaam! In die context is elke gelovige tevoren gekend....en: behouden! Zo zijn we weer terug bij hoofdstuk 8:1: "Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn"!

Romeinen 9-11

De hoofdstukken 9 tot en met 11 hebben tot verschillende extreme opvattingen geleid; de een leest hierin dat de Gemeente (Kerk) van Christus in de plaats van Israel gekomen is en het volk Israel verworpen en verloren is, de ander gaat de precies tegengestelde richting op en verklaard het (ongelovige) Israel behouden zonder dat zij tot geloof zouden moeten komen.. Beide verklaringen zijn tegengesteld van elkaar, zijn beiden extreem en toch zijn zij breed te vinden binnen respectievelijk de Reformatorische- en Evangelische kringen.

Het bespreken van dit gedeelte in een kort bestek is de tekst eigenlijk te kort doen, er zijn boeken vol over geschreven! We houden ons echter bij de hoofdlijnen.

Beloften

Lezen Rom. 9:3-8

Niet voor alle nakomelingen van Abraham geldt dat voor hen 'de belofte' van toepassing is; de belofte is voor de nakomelingen uit de lijn Abraham – Izak – Jakob!

Dit houdt tevens een uitsluiting in van

* De kinderen van Ismaël

* De kinderen van Ezau

God is echter geen onrechtvaardige God en daarom zijn aan zowel Ismaël als Ezau (andere) beloften gedaan. De belofte aan de kinderen van Jakob, Israel, is echter een welke boven de andere gaat!

Belofte aan Abraham

De belofte aan Abraham werd gegeven in Gen. 15: zijn lijfelijke zoon zou zijn erfgenaam zijn en zijn nageslacht zou zijn als de sterren aan de hemel en het zand aan de zee. En wat deed Abraham: hij geloofde de belofte. Deze werd dan ook later (Gen. 17) bekrachtigd in het verbond met Abraham. Hierin bepaalde God, eenzijdig, dat dit verbond de belofte van het Land Kanaan inhield (Gen. 17:7-8), voor altijd. Belofte van het verbond met Izak, de beloofde zoon van Abraham en Sarai. Ook in Gen. 18 wordt deze belofte herhaald.

NB: Opvallend 'detail': God spreekt rechtstreeks tot Abraham én Sarai (Gen. 18:1-15). Er staat immers: "en de Heere verscheen aan hem" [...] "zal Ik tot u wederkeren" (terwijl er drie mannen waren!), etc. God openbaarde zich toen nog, net als de 'Engel des Heeren' aan Hagar, aan de mensheid op een manier welke wij niet meer kennen; dit is echter logisch: de Heere heeft gezegd dat

de gelovigen Hem niet meer zullen zien totdat Hij wederkomt. Het geloof is nu uit het horen, niet uit het zien! Het is niet meer mogelijk dat mensen in deze tijd de Heere zien. Wanneer zij claimen dit wel te hebben ervaren, maken zij Christus tot een leugenaar.

Belofte aan Ismael

In Gen. 17:18 smeekt Abraham de Heere: "Och, mocht Ismaël voor uw aangezicht leven!". Bedenk: op dat moment was Izak er nog niet. Toch is God rechtvaardig en genadig en geeft daarom een belofte voor Ismaël: "Ik heb u verhoord: zie ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uitermate talrijk maken; twaalf vorsten zal hij verwekken, en Ik zal hem tot een groot volk stellen." (Gen. 17:20). Feitelijk is dit een herhaling, of bevestiging, van de belofte welke De Engel des Heeren (=Christus!) reeds had gedaan aan Hagar, toen zij op de vlucht was voor Sarai. Hiermee is de positie van de nakomelingen van Ismael (Arabieren) bepaald; het is niet Gods volk, maar Hij heeft hen wel gesteld tot een "uitermate talrijk volk".

Vandaag de dag kunnen wij zien/concluderen dat God deze belofte vervuld heeft. Ook daarvoor echter al: zie Gen. 25:12-18.

Belofte aan Izak en Jakob

De belofte aan Izak is de belofte welke aan Abraham gegeven werd; hij was de rechtmatige en enig erfgenaam er van: het bezitten van het Land Israel, tot een groot volk worden en het tot een zegen zijn voor alle volken.

De zonen van Izak kregen ook elk hun eigen belofte; ten eerste werd uiteraard de belofte welke gedaan was aan Abraham en Izak 'ge-erfd' door Jakob. Maar dit niet alleen.

Hij (Jakob) nam ook het eerstgeboorte-recht van Ezau en de erbijhorende zegen.

(Gen. 27:28-29). Ezau (stamvader van Edom) moest daarom genoeg nemen met een 'mindere' zegen: droge streken, leven van de jacht en strijd om onder de overheersing van zijn broer (Jakob) uit te komen. Het volk van Edom, de nakomelingen van Ezau, leefde dan ook in woestijnachtige gebieden en werd een volk van oorlog.

Met het volk Israel wordt uiteindelijk het Verbond gesloten. Als nakomelingen uit de lijn Abraham-Izak-Jakob waren zij de enigen die hierop recht hadden, het was immers aan hun voorvaderen beloofd.

In dit gedeelte zien we dus dat Paulus Israel roemt als het Volk wat enig erfgenaam is van de belofte aan Abraham-Izak-Jakob. Een zeer bijzonder, apartgezet (heilig) volk!

Hij constateert echter, vers 2, met grote pijn in z'n hart dat Israel niet gedaan heeft wat het had moeten doen: Rom. 9:30-10:3, Rom. 10:16-21.

Maleachi 1:2-5

In dit gedeelte zien we dat de Heere zegt, wat Paulus citeert, "Jakob heb ik liefgehad, Ezau heb ik gehaat". Ook wordt hier in verband met Ezau genoemd 'zijn erfdeel': zijn belofte.

God haatte Ezau, en zijn nakomelingen: Edom. Ondanks dat ook Ezau een belofte had gekregen was God hem gáán haten; vanwege zijn goddeloze levenshouding! Hij had zijn leven lang zijn goddeloze houding getoond en Edom was eeuwenlang een doodsvijand geweest van Israel. Vandaar dat God spreekt, bij monde van Maleachi, over zijn haat .

God kan immers ongerechtigheid niet verdragen? De zegen voor Ezau werd tot een vloek.

De Wet

Israel kende de Wet, was bewaarder van de Wet. Toch zijn zij aan de Wet niet toegekomen en mistten daardoor de gerechtigheid! Ondanks hun ijver voor God, waren zij onverstandig: zij hebben zich aan God niet onderworpen (10:2). Immers:

- * Zij hebben geen gehoor gegeven aan het Evangelie. Het geloof is uit het horen, en ondanks dat zij de wet hoorden, en daarom het Evangelie kenden, gaven zij er geen gehoor aan.
- * Zij gingen niet uit van geloof, maar "van vermeende werken";
- * Zij zijn ongehoorzaam aan de Wet en onderwierpen zich niet hieraan.
- * Zij spreken God tegen...

De conclusie is dan dat de Heere Heidenen, die helemaal niet op zoek waren naar gerechtigheid, de gerechtigheid heeft aangeboden en: zij hebben het aangenomen. Paulus citeert Jesaja: "Ik ben gevonden door wie mij niet zochten".

De vraag is: waarom doet de Heere dit ten opzichte van zijn Volk, wat immers een belofte voor altijd heeft (zie eerder)? Het antwoord wordt gegeven door Mozes: God zou Israel jaloers maken op wat geen volk is.. De gelovige heidenen zijn geen volk. Het is een samenraapsel uit alle volken. (vgl. ook Rom. 11:11).

Let wel: de Christen welke beweerd tot een zeker volk, bijvoorbeeld de verloren stam Zebulon, te behoren maakt hiermee Mozes, welke profetisch sprak, tot leugenaar. Erger; hij maakt de Zender van de Boodschap tot leugenaar! De heiden-gelovige behoort niet tot een specifiek volk, maar tot het Lichaam van Christus. Is dat niet veel méér dan het behoren tot een volk?

Is dan het heil 'overgegaan' van de Joden naar de heidenen, of, zoals sommigen beweren, naar 'de Kerk'? Het antwoord hierop vinden we in Romeinen 11.

Rom. 11:1-10.

Laten we het kort samenvatten: God heeft Israel niet verstoten. Hij heeft echter een deel van dat Volk uitverkoren ('naar de verkiezing der genade'), het deel wat tot de Gemeente behoort. En dan komt het verschrikkelijke: "en de overigen zijn verhard". Zijn er twee lijnen tot behoud? De lijn via de Gemeente en de lijn via Israel? Helaas; wij moeten constateren dat dit niet het geval is. Paulus is hierin zeer duidelijk; er is slechts één weg tot behoud:

"Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft."

Rom. 10:4.

Er is géén andere weg; niet voor de Jood, niet voor de Heiden. Wel kunnen we lezen, in de Openbaring aan Johannes, dat straks "geheel Israel behouden zal zijn". Zoals we ook al kort lezen in Rom. 11:25-27, maar... dat is in de toekomst. In de tussentijd zijn helaas vele Joden, met het zicht op de verlossing, letterlijk!, verloren gegaan. Evenals natuurlijk veel heidenen en naam-christenen.

We komen, ook in dit gedeelte, terug op slechts één weg tot behoud: Jezus Christus. Dit is de gezonde leer welke Paulus de Romeinen geeft. Hiermee wordt geen enkele afbreuk gedaan aan de (land)belofte aan Israel. Laten we elkaar echter ook niet voor de gek houden en Israel op een onnodig hoog voetstuk zetten. Wél is het onze "oudste broeder" en gebied de Heere voor hen te bidden. We mogen ons zeker niet "tegen hun verheffen": Rom. 11:16-18. Maar het is ook volstrekt onjuist te leren dat alle Joden behouden zouden zijn; immers: een groot deel van hen heeft er voor gekozen Christus niet te aanvaarden en onder de Wet te blijven, de wet welke hen dag-in dag-uit veroordeeld en welke zij niet kunnen houden, zoals geen enkel mens dat kan.

Alle beloften berusten op Gods genade en ontferming, die door het persoonlijk geloof aanvaard moeten worden. Rom. 9:11. Werken of Wet helpen niets, alleen geloof.

De hoofdstukken 9-11 gaan feitelijk niet over de Gemeente, maar over Israel. Tevens leren deze hoofdstukken dat geen enkele gelovige Israel mag verachten of schade berokkenen.

Zoals uit Israel alleen de gelovige behouden is, zo zullen uit de kerken en groepen ook alleen zij behouden zijn die het Woord persoonlijk aanvaardden en geloven. Geen belofte of houden van de Wet brengt hierin verandering.

Rom. 11:21-24

"Wees niet hoogmoedig maar vrees!" – God oordeelt de werken van de gelovige, als wij niet in Hem blijven, zal hij ons weggappen; vandaar dat Paulus zegt dat wij moeten 'vrezen'. Zie het oordeel over Ezau: er was aan hem een belofte gedaan, maar deze hielp hem niets. Wanneer wij ons als Ezau van God afkeren, zal hij ook ons 'wegkappen'.

Zie verder, over de verbonden/beloften, de les: 2.1.3.2 - De Verbonden

Romeinen 13-16

In de hoofdstukken 13 tot 16 geeft Paulus praktische aanwijzingen en leefregels; we vatten deze hier kort samen. Ik wil een ieder aanmoedigen deze hoofdstukken zelf te lezen. De formuleringen zijn niet moeilijk en de regels zijn duidelijk en nodig voor een goed functioneren van –met name- de Gemeente van Christus.

1. Persoonlijke leefregels (Rom. 13).

* Een ieder moet zich onderwerpen aan de overheid welke boven hem gesteld is.

Veel mensen vinden dit moeilijk; immers: de overheden zijn vaak goddeloos. Paulus maakt echter duidelijk dat zij tóch door God zijn aangesteld: "als toornende wreekster". Denk hierbij bijvoorbeeld aan de rol welke Farao had of Nebukadnezar: zij moesten het volk Israel tot God terug brengen. Zo kan ook een (goddeloze) overheid door God aangesteld zijn en hem, of zij nu wil of niet, dienen. Wij hebben als gelovigen deze overheid te dienen.

* Goed burgerschap van het land.

Betaal je schulden, betaal de belasting aan wie je die betalen moet, heb ontzag voor wie je ontzag moet hebben, geef eer aan wie eerbetoon toekomt.

De regeringen kunnen slechts over ons heersen zolang zij daartoe door God gesteld zijn; zij zijn daarom 'Gods dienaars'. We moeten als gelovigen allerlei wereldlijke instellingen dienstbaar zijn "om des Heeren wil". I Petrus 2:13-17.

2. Gemeentelijke leefregels (Rom. 13, 14, 15).

Rom. 13:8-10

* verdraagzaamheid ten opzichte van elkaar, elkaar liefhebben. "De liefde doet de naaste geen kwaad"; Elkaar niet oordelen (in "eten en drinken"). In het begin van de Gemeente bestond deze uit een mengeling van Joden en (bekeerde) heidenen. Elk met hun eigen gewoonten. Hoewel feitelijk alle eten en drinken rein was verklaard, stoorden beide groepen zich over- en weer aan elkaars gedrag. Paulus houdt de gemeente voor elkaar hierin niet te oordelen. In de tegenwoordige tijd zouden wij dit bijvoorbeeld op zaken als kleding (en de "voorschriften" hieromheen gemaakt door mensen) kunnen betrekken;

* Geen aanstoot of ergernis geven;

* Elkaar opbouwen en de onderlinge vrede bevorderen;

* De Schrift onderwijzen (Rom. 15:4), opdat wij onze hoop niet verliezen. Denk hierbij aan het eerdere gedeelte over het 'weggebroken' worden. Wanneer we de Schrift niet onderwijzen en deze niet tot ons nemen, verliezen we de hoop en het zicht op Christus.

In Hoofdstuk 16 groet Paulus vervolgens al zijn vrienden en medewerkers welke op dat moment in Rome zijn. We komen bijvoorbeeld Priscilla en Aquila tegen, bekende mede-arbeiders van Paulus. Vanaf vers 17 komen we nog een ernstige waarschuwing tegen.

Rom. 16:17-18. Het gaat hier niet om "gewone" ruzies en onderlinge verdeeldheid, maar om dwaalleer. Ook in de gemeente van Rome kwam dit dus voor, alhoewel de gemeente van Rome bekend stond (vers 19) om haar gehoorzaamheid. Paulus zegt van de dwaalleer dat we deze moeten mijden, want zij dienen niet de Heere maar "hun eigen buik". Hiermee geeft Paulus hun motieven aan: zucht naar leiderschap, "aardse begeerten": geld en goed!

Vaak verbazen wij ons over minder of meer bekende 'leraren' en hun volgelingen; zij, de leraren, leven in grote weelde ten koste van hun volgelingen. Ze brengen een eigen leer en binden mensen op die manier aan zich. Door hun 'schoon klinkende woorden en vrome taal', zoals Paulus zegt, misleiden zij argeloze gelovigen met als enig doel: "hun buik".

De boodschap van Paulus is echter heel duidelijk: we moeten hen mijden.

Vervolgens sluit Paulus de Romeinen brief af met:

"Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid, Amen."

De brief eindigt met Christus, zoals deze brief hier ook mee is begonnen en Christus de rode draad door de gehele brief heen is geweest. Christus staat centraal in Paulus prediking en hij prijst de gelovigen in Rome er voor dat dit ook in hun leven het geval is.

Alle rechten © voorbehouden, www.bijbelcollege.nl